

Ode aan de kurkeik

*Statig, als een heer van stand,
staat de eik met trots te kijken
naar zijn zonbeschenen land,
weidser dan zijn blik kan reiken.*

*Zijn stam is fier, de takken krachtig,
't blad met stekeltjes omzoomd,
het donker silhouet almachtig,
elk gebaar aristocratisch ingetoomd.*

*Dikke ribben aan de buitenkant
beschermen hem met gratie
tegen vraat en tegen brand
of andere vorm van annexatie.*

*Eens per negen jaar wordt hij gepeld,
als een meisje van plezier gestript,
zorgvuldig, liefdevol, niet met geweld,
zijn uiterlijk van 't innerlijk gewipt.*

*Dan blozend staat hij, schuchter en onwennig,
paal voor danseresjes in een groezelige tent,
met schaamte overdekt, welhaast eenkennig,
geen vorst meer, maar een ordinaire vent.*

*Later, als de druiventrossen zijn gerijpt en
van de ranken in de gaarden zijn geplukt
en het volk zich aan het goddelijk sap vergrijpt,
gaat hij niet meer onder schroom gebukt.*

*Tevreden hoort hij het geplop van kurken
die men gretig uit de flessen trekt;
vertederd ziet hij mannen tegen vrouwen schurken,
zingend, dansend, ongeremd en opgewekt.*

*Wijs, als man met groot verstand,
staat de eik verstild te kijken
naar wezens die door nevel overmand
het onmogelijke trachten te bereiken.*

Marjolein Degenaar

Bert Osnabrug